

2026.10.23
2027.01.24

EUS

XABIER MORRÁS

**KUTXA
FUNDA
ZIOA**

Xabier Morrás

Luzaroko jardunbideak, ibilbide luzeak, pazientzia eta irmotasuna oraindik ere garrantzitsuak diren gaiak jorratzeko, begirada sakona, asmo handiak. Horixe da behar dugun ikuspegia. Mundu digitalaren iragankortasun, berehalakotasun, azakeria, efektismo, ezusteko eta zatiketarik haratago, *scrolling*aren eta *zapping*aren bizkortasunetik haratago, eta horri guztiari aurre egiteko: gelditasuna, arreta betea, bidaia geldoa, begirada ernea, irakurketa lasaia, sakontasuna eta denbora, denbora asko, denbora gehiago eskaintzea gure ekintza bakoitzari. Horixe da Xabier Morrás erakusketaren gakoa, eta bertan bilduta daude zenbait elkarrizketa paralelo eta gurutzatu, batetik, artisten artekoak (Xabier Morrás eta ni neu kuratore lanetan), eta bestetik, Xabierren eta gizartearen artekoak.

Bere diziplinartekotasuna dela eta, Xabier Morrásék mugatzen zailak diren bereizgarriak ditu. Artista globala eta sailkaezina da: margolaria, ikertzailea, hezitzailea, kultura dinamizatzailea... Eta, ondorioz, begirada ireki eta poliedrikoz behatu behar zaio haren lanari; horri buruz hitz egingo digu Joaquim Dolsek erakusketaren katalogoan. Nire aldetik, Kutxa Fundazioa Kubo aretorako prestatutako proposamena modu dialektikoan planteatzen da. Hala, azalpen *displaya* elkarrizketa bat da, berrelikatu egiten den sistema bat, eta proiektua barrutik sortzen da, margolariaren estudiotik. Ez da historialari baten tesia; elkarrizketa ireki, zintzo eta presiorik gabe bat da, artistaren lan-espazioan bertan egina, haren unibertsoan, eta elkarrizketan aurrera egin ahala funtsezko gaiak agertzen dira, Xabier Morrási benetan axola zaion hori, egunero lan egiteko bultzada ematen dion hori, bere bizitza eta familiarena proiektu berdingabea, koherentea eta batez ere zintzoa bilakatzen duen hori.

Estudioetan aritzen garenok badakigu horrelako proiektu bat espazio berezi horien intimitatean bakarrik gara daitekeela, urteetan zehar sortutako ingurune egoki batean, ingurune horretan esperientziak hormetan pilatuta daudelako, eta aldi batez desagertu ondoren berriro agertzen direlako, ezustean, karpeta bat ireki, paper bat edo abandonatutako argazki zahar batzuk jaso edo margolan bat mugitzen dugunean. Erakusketa hau osatzen duten Xabier Morrásen margolan, marrazki, maketa eta instalazioak magma horretatik sortu dira, sumendi latente horretatik; sorleku dute espazio magiko eta bizi hori, non inoiz argia ikusiko ez duten —ala bai— milaka ideia pilatzen diren, momentu egokiaren zain, ustekabeko aurkikuntzaren esperoan. Tailerra ideiak sortzeko espaziotzat hartu behar genuke, etengabe prozesuan dagoen eremutat.

Kuradore praktika jakin batek artisten ekintzaren ondorioz sortzen den material guztia museizatzeko eta haren historia kontatzeko joera du. Ematen du bitrinatan jarrita duindu egiten dela dena, berez ez daukan sinbolismoa eta gainbalioa hartzen dituela, esentzia bera hutsaltzeraino, piezak katalogatuz eta ez dagokien leku batera goratuz. Naturaltasunez onartu behar da material horietako asko prozesuaren parte baino ez direla. Hala ere, funtsezkoak dira ideiak nola sortzen diren eta nola gauzatzen diren ulertzeko. Artistaren erabakiak ulertzen laguntzen digute, zertan asmatu duen ulertzen, baina baita haren akatsak, ezintasunak, hutsegiteak edo trebetasunik eza konprenitzen ere. Baliagarriak dira sakontasunez ezagutzeko artista, haren lorpenak eta miseriak.

Proposamenaren helburua da publikoa estudiora sar dadila, nolabait, eta Xabier Morrásen unibertso bereziak erakar dezala, eta uler ditzala artistaren lan egiteko modua, estiloa eta narratiba, itxurazko kaosa eta jenialtasuna, zer gertatzen den haren buruan, zertaz elikatzen den intelektualki, zer irakurtzen duen, zer zaletasun dituen, zer ikerketa egiten dituen, nola sortzen duen. Labur esanda, erakusketa honen asmoa ez da artistaren obra birlanduta eta ordenatuta aurkeztea (baina hori ere bada, hein batean); aitzitik, obra horren erraietara hurbildu nahi gaitu, sorrerara, artistaren buruan irudia eraikitzen den unera, artista marraztu bitartean pentsatzen ari den unera, gai bat behin eta berriro agertu eta eboluzionatuz doan momentura, urte mordoa igaro ondoren margolan bati berriro heldu eta hura eraldatzen den unera; hau da, artistaren sortze prozesuan murgilduko gaituen erakusketa bat da. Ez dugu atzera egingo, barrurantz baizik.

Analisi historizista eta linealki jarraitua egin dezakegu, Morrásen biografiari eta ondoz ondo jorratzen dituen gaiei lotua, baina

Uptown Manhattan instalaziorako maketa, 1971
Kartoi, paper, metalezko barrak eta tinta, 53 x 166 x 45 cm
Artistaren bilduma

itxurazko jarraitutasuna eten egiten da artistaren praktika piktorikoan. Haren obran errepikatzen diren erreferente tematikoak nekez antola daitezke halako linealtasun diskurtsibo batean. Agertu eta desagertu egiten dira, norabide guztietan jaurtitzen dizkiguten eta itxurazko ahanzturatik indarberrituta berragertzen diren aldizkako sugarrak izango balira bezala. Nolanahi ere, Morrásen obra nolabait «txertatuta» dago haren biografian, eta haren praktikari egotzitako denborak batzuetan gezurtatu egiten badu ere, Xabierren hitzetan: «Ondare sozial eta genetiko honek nire sorkuntza artistikoaren zati garrantzitsu bat determinatu du».

Ama Zabaldikan jaioa zuen, eta aita Lakarren sortua, nafarrak biak, eta familia-zuhaitzean Xabier Morrás da Iruñean jaiotako lehen belaunaldia, baina, hala ere, beti izan du lotura sakona bere familiak jatorri zuen mundu landatarrarekin, eta izateko eta existitzeko modu berezia eraiki du.

Gazte-gaztetatik gustuko zituen marrazketa eta pintura, eta Iruñeko Arte eta Lanbide Eskolara joaten zen. Liburu eta aldizkariak osatu zuten artearekin izandako lehen harreman hura, eta ondoren Parisera edo Madrilera egindako bidaiek artearekiko interesa eta konpromisoa berretsi zituzten. Hamasei urterekin antzekotasunak aurkitu zituen Antoni Tàpiesen lanarekin eta, oro har, europar informalismoarekin, Jean Fautrier frantsesarekin bereziki, baina hogeita birekin Robert Rauschenbergen obran sakondu zuen, eta, zehazki, pinturan argazkiak txertatzeko aukeran. Urte haietan, jada, interes handia agertzen zuen gai sozialekiko, Gerra Zibilarekiko (bereziki lazgarria Nafarroan), Indotxinako gerrarekiko, Aljeriako gerrarekiko, Burdinazko Errezelarekiko: «Vietnamdik iristen ziren argazkiak ikusgarriak ziren, degradatzaileak, pentsaezinak», eta horrek bultzatu zuen gai horiek lantzerantz. «Pinturaren bidez zauriei erantzuna ematen joan nintzen», dio Xabierrek.

Londres seriea / 1966an Londresera joan zen bizitzera zenbait urtetarako, Nafarroako Foru Diputazioak emandako beka bati esker. Francis Baconen eragin piktorikoetatik haratago (han ezagutu zuen), Gerd Winner artistaren figurak eragin handia izan zuen Morrásengan, eta errealtate fotografikoarekiko nahasketa horretatik abiatuta sortu zen mihisearen gainazaletik haratago joatea proposatzen digun planteamendu piktorikoa. Une hartan, obrak hirudimentsiokotasuna hartu zuen; planoak sakabanatu, ebaki, gainjarri eta gurutzatu egiten ziren. Morrásen pinturak gainazala gainditu, eta neurrizko espazioak berreraikitzen zituen; plano-sekuentzia gainjarri moduko batzuek distantzia errealak berregiten zituzten. Sakontasun fisikoa agertu zen, eta argazkiaren, pinturaren eta testura lurkara errealean arteko hizkuntza nahasketa. Morrásen Londresko errealtatean eta bertako docksetako paisaietan oinarrituta lan egiten zuen, hizkuntza mistoak erabiliz argazkiaren eta errealtate ukigarriaren artean; horrela, margolanetan espazio gehiago lortu zuen planoen artean, eta gainazalari bolumena eman zion.

Eszenografia horrek ikusten dugunaren errealtatean murgiltzen gaitu; nagusitasun kolonialistari eskainitako monumentuen zeinuen indarra erakusten digu, baita norbanakoa itotzen duten korporazio handi eta multinazionalen boterearen ikurrak ere. Metropoli handiko nahasmenean galdutako bizitza gris eta lausotuak dira. Docksetako East London, adreilu zikin eta bustiko kale ilunak, alienatutako esperientziak ezkutatzen dituzten zoritxarreko biltegiak. Izugarrikeriari aurre egiteko adierazpidea da.

1972ko Iruñeko Topaketak / Londresi buruzko serietik aurrera alde batera utzi zuen bi dimentsioko plano piktorikoa, eta pintura hedatuaren ideia Nafarroako Museoko patioan egindako instalazio batean gauzatu zuen, Huarte familiak sustatu eta José Luis Alexanco margolariak eta Luis de Pablo musikariak komisariatu zituzten 1972ko Iruñeko Topaketa mitikoetan. Morrásen estetika berri, boteretsu eta probokatzailerak proposatu zuen, estetika kritikoa errealtate sozial zapaldu eta «isilarazi» batekiko. Instalazioaren osagai, hainbat elementu inguratzen zuten figura nagusia, *Cristo amordazado*¹ [Kristo ahoa estalia], galoiz hornitutako polizia nazional² harroak irudikatzen zituzten bi figura tentek zaindua. Horiek guztiak kapera ilun eta beltz batean kokatuta zeuden; gurutze handi baten itxura zuen aldamio-sistema batek biltzen zituen,

¹ Gregorio Hernández, *Cristo yacente*, 1625-1627. Egur polikromatua. Prado Museoa, Valladolideko Eskulturako Museo Nazionalean gordea. ² Zamorako Aste Santuko prozesioan ateratako argazkietan oinarrituta, 1963.

Monumento a la guerra de Crimea

[Kriseako gerraren monumentua], 1968

Teknika mistoa: paper gaineko argazkia kobrezko
xafian itsatsia, paper gaineko serigrafia, olio eta
zementua ohol gainean, 128 x 126 x 15 cm

Artistaren bilduma

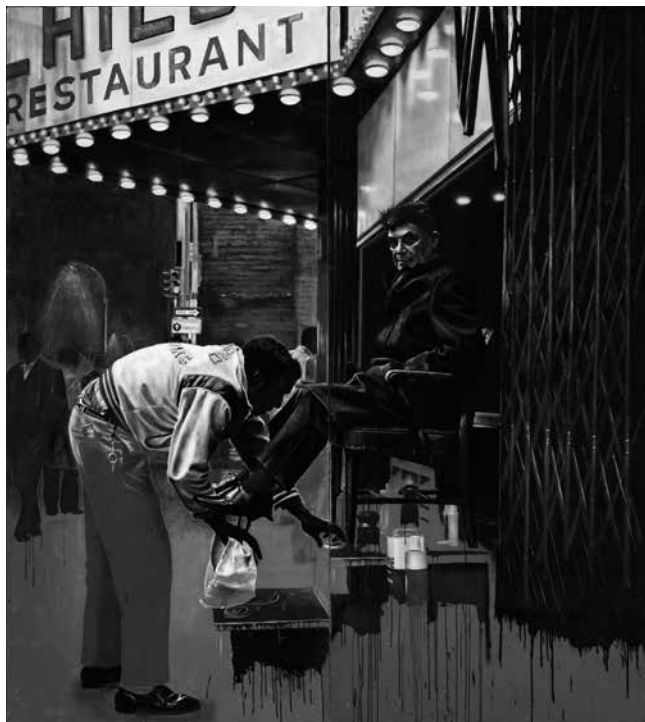

Cristo amordazado [Kristo ahoa estalia]
 instalazioaren xehetasuna, Nafarroako Museoa, 2026

eta aldamioak ehunezko xingola batek inguratzen zituen; muntaketak gurutzetiko jaitsieraren ikonografia gogorarazten zuen. Ondoan zituzten zenbait instalatzailearen irudi ebakiak, muntatzearen ekintza bera obran txertatzeko. Hasierako ideia hori ezin izan zen gauzatu egoera hartan; izan ere, behin pieza eraikita, eta haren planteamendu probokatzailea ikusirik, Santiago Amón arte kritikariak, euskal arteari buruzko erakusketaren koordinatzaile zenak, instalazioaren zati garrantzitsu bat ezabatzeko iradoki zion Morrás, hau da, erregimen frankistaren botere faktikoei buruzko elementuak kentzeko. Aurretik ere giroa tirabiratsua zen jada, eta beldur ziren Gobernuak Topaketak bertan behera utziko zituen. Hori dela eta, Xabierrek, antolatzaileen eskaerei kasu eginez, jatorrizko ikonografiaren zati baten ordez *El encierro* [Entzierroa] pieza jartzea erabaki zuen azken orduan; hura ez zen hain subertsiboa.

64 urte igaro dira une egokiaren zain, eta erakusketa honetan sortu zenetik lehen aldiz berregin da oso-osorik *Cristo amordazado* obra, benetako konfigurazio osoarekin, artistak 1972ko Iruñeko Topaketetarako asmatu zuen bezala; izan ere, beste batzuetan konfigurazio desberdinekin instalatzen da, baina beti partzialki eta “mutilatuta” erakutsi da pieza.

Nueva York [New York] seriea / 1973an, Madrilgo Iolas Velasco galeria garrantzitsuan (jada desagertua) inauguratu zuen erakusketa bat, eta *Cristo amordazado* obran iradokitakoa erakutsi zuen. Galerian instalazio-sistema hedatu bat erabili zuen Morrásék, era guztietako baliabide piktoriko, fotografiko, objektual eta espazial berriak erakusteko, eta ausardiaz eta gordintasunez jorratu zituen garai hartarako urgentziazkoak ziren zenbait gai; *España* [Espainia] izeneko seriean, adibidez, sistema frankistak ezarri zuen kontrol hertsia eta armadak zein Elizak armen bidez inposatutako sistema ideologiko faxistaren bermatzaile gisa egiten zuten presio soziala landu zituen, eta *Nueva York* seriean, metropoli handiak harrapatutako pertsonen anonimotasuna eta deuseztapena. Azken instalazio hori berreraiki egin da erakusketa honetarako.

N.Y. 42th Street II [New Yorkeko 42. kalea], 1983
Oliva mihisean, 240 x 200 cm
Iruñeko Udalaren Arte Garaikidearen Bilduma

Erakusketa bikain hartan, gaur egun «murgiltze-sistema» izendatuko genukeen instalazio-sistema bat erabili zuen Morrásék, eta panel gaineko argazki handituak ipini zituen, zorutik sabairainokoak; ikuslea nahieran ibil zitekeen piezen artean, eta eskalaren eragin boteretsuan eta zuri-beltzaren sendotasun dramatikoan murgil zitekeen. 42. kaleko orduan lizuneko newyorktarraren figura nonahikoak desafiatu egiten gaitu bere begirada gogorrarekin, begirada erdi harridurazkoa, erdi probokatzailea, baina baita izutua ere, sumindua, inbaditu egin diogulako bere mundua, bere independentzia pertsonaleko eremua, bere anonimotasunaren babeslekua. Figura horrek deseroso sentiarazten gaitu, baina erakarri egiten gaitu —ezin diogu utzi begietara begiratzeari eta zertan ari den eta zer gertatzen zaion galdetzeari—, eta instalazioan barneratzen gaitu, eta ez digu uzten ihes egiten. Begirada hori atzetik izango du artistak luzaroan, eta agertu eta desagertu egingo da, joan-etorrian dabiltzan beste gai batzuk bezala, aktibo jarraitzen duten eta prozesu etengabearen zurrumbilo praktikoan moldatu, bertsionatu, eraldatu edo desagertu egiten diren margolan zaharrak bezala. Errailetatik eta konpultsiboki jarduteko modu bat da, gaiei berriro heldu eta haiek gaurkotzekoa, haien definizio formala, hizkuntza edo teknika aldatu bada ere.

Expolio [Espolioa] seriea / Metropoli handiek Morrásengan erakarpina sortzen duten arren, ez du galtzen errealtate hurbil eta etxekoaren perspektiba, haurtzaroko esperientzietatik adimenean gordea. *Expolio* seriean ondare immaterialaren desagertpenaz ohartarazten digu, munduan egoteko modu propio baten ondare ukiezinaren desagertpenaz: «Ingurune hori ezagutzen dut; sufriarazi egiten dit; ikusten dut hondatzen joan dela, basamortutzen, hilerri bihurtzen; aurpegi zailduko gizon zahar bikainak, bizitzaren arrastoa, jakintza hori guztia, ongi egindako lanarekiko maitasuna, zeina jada iragana baita, historia (...), ez diolako eutsi garai berrien erasoari eta hor dagoelako, hiltzorian, eta ezer gabe geratzen naiz, minduta, triste, hutsik». *Lakar: héroes anónimos* [Lakar: heroï anonimoak] instalazioa horren guztiaren erakusle da. Baztertutako eta desagertutako lanbideei erreferentzia egiten dien ingurune landatar bat berregiten du, beste garai bateko animalien eta pertsonen ingurune bat. Duela gutxi arte gurekin batera bizi izan dira, baina jada berreskuraezinak dira. Ez da itzulera nostalgikoa, ahanzturari eta deserrotzeari egindako kritika baizik. Artea jada

En algún lugar de Navarra [Nafarroako nonbait], 1977-2018
Serigrafia, olio eta akrilikoa ohol gainean, 274 x 300 cm
Artistaren bilduma

galdutako errealtate baten katarsi kolektibo gisa, margolan bat iraganari lotzen gaituen eta etorkizunari nola aurre egin irakasten digun «metodologia antropologiko» gisa.

Xabier Morrásék ez zuen ikuspegi piktorikotik bakarrik jorratu gai hori. Doktorego-tesian, *Destrucción de la arquitectura vernácula de Navarra* [Nafarroako herri-arkitekturaren suntsipena] izenekoan, Nafarroako landa-arkitekturaren azterketa xehatua egin zuen; esan genezake arkitektura horren heriotza-akta zela ia, gero eta abandonatuago egonik eraldaketa bizkorra eta galera konponezina jasaten ari baita.

New York Central System II [New Yorkeko Sistema Zentrala II], 2013
 Akoarela eta pastela paper gainean, 135 x 150 cm
 Artistaren bilduma

Homenaje al arquitecto desconocido [Omenaldia arkitekto ezezagunari] / Izenburu horrekin aurkeztu zuen Morrásen erakusketa bat Iruñeko Zitadelako Mistoen Eraikinean eta Madrilgo Juan Bravo aretoan (2002). Erakusketa hartan, arkitektura zen kontakizunaren ardatza: New York, Londres, Chicago, Buffalo, Mosku, Berlin, Helsinki, eraikin ikusgarriak, eskala itzelekoak, atmosfera toxikoetan eta meteorologia bortitzetan murgilduta. Boterearen arkitekturak, sistemaren arkitekturak. Gainbehera etorritako iragan loriatsu, anakroniko, astun, geldo eta zapaltzailearen ikurrak. Eta hori guztia iluntzen, hodei uher, lauso, zikin, kezkaragari eta aztoragarri bat inguruan.

Morrásen lanean, dena eraldatzen duen alkimian, dena mugitzen da; espazio horietan gertaera handiak jazo dira, edo egoera izugarriak, intrantsigentziari, onespentik ezari, abandonuari, gordintasunari eta borrokari lotutako egoerak; espazio horietan denbora aurrera doa, eta memoriari eusten zaio: jendea joan-etorrian edo ihes betean dabilen tren-geltokiak dira, ondoz ondoko historien gertalekuak, ezinezko narrazio eta film interesgarri eta betierekoen protagonistak imajinatzen gonbidatzen gaituztenak.

Zergatik bidaiatzen dute? Nondik datoz? Zer gertatu da han? Zer espero dute leku berriaz? Zer utzi dute atzean? Zer oroitzapenek atsekabetzen ditu? Inorenak ez diren hiriak, babesleku ez direnak; hiri arrotzak, mehatxariak... Zain dauden pertsonaia zinematografikoak dira, zubi bateko barandan bermatuta, begira, bila, negarrez, norbaiten zain, zerbaiten zain, edo geldirik, babesgabe, zer egin pentsatzen, nora jo pentsatzen. Agertoki zinematografikoak, gertaerak baldintzatzen dituzten giroak, egoerak, klimaxa, babeslekuak, ezkutalekuak, ihes eginarazten diguten lekuak; hunkitzen gaituzten lekuak, barne hartzen gaituztenak, identifikatzen gaituztenak, axolagabe uzten ez gaituztenak, etengabe begiratzen diguten pertsonaiekin; bizipenen agertokiak, istorioz betetako hormak, ahaztu ezin ditugun irudiak.

Xabier Morrásék egunerokotasunean aurkitzen du transzendentea den hori, apaltasunean aurkitzen du garrantzitsua den hori; erraztasuna du gertaerak erlazionatzeko, mundu iradokitzaile bat sortzeko lotura fantastiko eta egiazkoak eginez; adibidez, XIX. mendeko pinturaren mundu sentikorra eta material herrikoien testura lotuz, edo 1930eko hamarkadako arkitektura sobietarraren potentzia edo New Yorkeko labirintoa Nafarroako edozein herritan *Nitrato de Chile* dioen metalezko plakarekin erlazionatuz, edo pinturaren oldarkortasuna eta margotzeko behar den xehetasuna uztartuz. Pentsamendu batasuna ehuntzeko modua da.

Morrásék pinturaren alde egin duen apustua ez da kasualitatea, artea baliabide integratzaileztat hartzen duen posizio ideologiko batetik jaio da. Haren historiak gauzetara nola hurbildu azaltzen digu, bizitzaren eta leku baten memoriari nola eutsi kontatzen digu, eta nola eutsi pintura aukera ona delako uste sakonari. Jada bueltan denaren historia da, bide esperimentaletan barrena ibili eta prozedura berriak txertatu dituenarena, argazkiarekin hausnartu eta hazi denaren historia, besteak beste instalazioaren eta arte kontzeptualaren lurretan bizi izan denarena. Esperientzia horiek guztiek erakutsi zioten nola sortu irudiak eta nola eraiki memoria, nola eraiki bideak gu bueltan eramateko iraganera, egin gabe geratutakora, zalantzan jarrita zer dakigun, non gauden eta zer pentsatzen dugun, zergatik gauden gauden bezala eta gauzak nolakoak izan zitezkeen.

Bere ibilbide luzean, Xabier Morrásék humanismoa metatu du, eta humanismo hori bere lan bakoitzean azaleratu da: ondare arkitektoniko edo etnografikoaren galera eta desagerpena; gerren eta erregimen totalitarioen ondorioak; norbanakoaren deuseztapena hirietako aglomerazio handietan; galera edo erreferentziarik gabeko

atxikimendurik eza. Labur esanda, biziki gizatiarra denarekiko interesak eta kezka mugiarazten dute. Morrás pertsonen dagokien guztia interesatzen zaio, gure kontzientziak mugiarazten dituen hori, hunkitzen gaituen hori. Ihes egiten digun ororen aldeko borroka saihetsezina interesatzen zaio, eta jada berreskuratu ezin diren aspaldiko praktika baztertuak, erabat testuingurutik kanpo daudenak. Baina ez zaio interesatzen ikuspegi nostalgiko sinple batetik, baizik eta gainbehera horren kausa ezagutu duen norbaiten ikuspegitik; aurretik zegoenaren, orain dagoenaren, oroitzen dugunaren, kontatzen zigutenaren, egin behar dugunaren eta hura egiteko moduaren arteko konparazioan oinarrituta ezagutza sakona duen norbaiten ikuspegitik.

Morrásen lanak interpelatu, probokatu eta mindu egiten gaitu. Hiri handiak, eskalaz kanpoko eraikinak, faktoriak infernuko makina gisa irudikatuta, hiri handia indiferentziaren, galeraren, ziurgabetasunaren eta babesgabetasunaren agertoki gisa irudikatuta, desagertzen ari den mundu bat, ahaztutako estetika bat, bakardadearen eta deserrotzearen zama astuna. Xabier Morrás euskal margolariaren obrak arkitektura ahaltsua erakusten digu, zapaldu egiten gaituen arkitektura bat, zeinak ezdeus bihurtzen baikaitu, itzal huts, lur zikin eta busti baten gainean, laino toxiko baten arintasunean ezereztzen. Haren obra desplazamenduaz mintzo zaigu, eta anonimotasunaz, baina, batez ere, humanismo zaurituaz eta desitxuratuaz, galdutako memoria akitu eta agortuaz. Eta, hala ere, praktika aktibo eta positibistaren bitartez, dramarik gabe, edertasunaren bila jarraitzen du, hondakinen artetik etorkizunean bizirik iraungo duena berreskuratzen, estetika sublimea, arima ederra; Xabierren hitzetan, «nire memoriaren margolanak dira, memoria kolektiborako eginak».

Xabier Morrásen pintura erresistentzia ekintza bat da, errealtate baten artxibo dokumentala da, eta errealtate horretan pertsonak desagertzen doaz desagindako gizadian. Morrásen pintura figura akituen memoria berreskuratzeko da, iheserako hari lagungarririk gabe eta babes hartu, sendatu eta indarberritzeko babeslekurik gabe hiriko labirintoan galduta dabiltzan figuren memoria berreskuratzeko da. Gaur egunerako pintura da.

Jesus Mari Lazkano

Kutxa Fundazioak eskerrak eman nahi dizkie erakusketa honetan nolabait parte hartu eta lagundu duten pertsona eta erakundeei, eta bereziki: Artium Museoko, Iruñeko Udaleko, Nafarroako Museoko eta Bilboko Arte Ederren Museoko langileei, Ana Elordui, Miren Aranoari, Javier Osési eta David Zubeldiari.

Xabier Morrás

2026.10.23

2027.01.24

Kutxa Kubo Fundazioa

Komisariotza eta testuak
Jesus Mari Lazkano

Diseinu grafikoa
Franziska

Kontserbazioa
Pilar de la Serna
Goizane Aranburu
Argi Humichem

Muntaia eta argitalpena
Harridura

Enbalatzea eta garraioa
Cloister

Zurgintza
Carpintería Aguado

Margolaritza
Margotek

Errementalitza
Josu Bregaña

Aldamioa
ECA, Mutilva

Itzulpenak
Peter Sotirakis
Rosetta T.Z.

Errotulazioa
Druck Faktoria Grafika

Bideo dokumentala
Gosho

Hezkuntza
Koma Zerbitzu
Kulturalak

Asegurua
Axa Art

Inprimaketa
Gráficas Lorea

Mediazioa

Bisita gidatuak

Larunbatetan, 17:30ean euskaraz eta 18:30ean gaztelaniaz
Sarrera doan, aurretik izena eman behar da webgunean

Azaroak 7, larunbata, 11:30-13:30

Harribitxi familientzako tailerra, Tripak-ekin

6 eta 12 urte bitarteko neska-mutilak, heldu batek lagunduta
Euskara. 5 euro haur bakoitzeko, helduak doan
Izen-emateak webgunean

Programa publikoa

Larunbatetan. 2026ko azaroak 7, 21 eta abenduak 12,
eta 2027ko urtarrilak 9. 18:30

Bisita komentatuak Xabier Morrásekin

Gaztelaniaz

Sarrera doan, aurretik webgunearen bidez izena emanda

Osteguna, 2027ko urtarrilak 14, 18:30, Kutxa Fundazioa Kubo

Elkarriketak Xabier Morrás artistarekin eta Simón Marchán Fiz artearen teorialari, komisario eta irakaslearekin.

Moderatzailea: Jesus Mari Lazkano

Gaztelaniaz

Sarrera doan, aurretik webgunearen bidez izena emanda

Osteguna, 2026ko azaroak 26, 18:30, Kutxa Fundazioa Kubo

Encuentros con Xabier film labur dokumentalaren aurkezpena, 601 Producciones Audiovisuales lantaldearekin.

Gaztelaniaz

Sarrera doan, aurretik webgunearen bidez izena emanda

Osteguna, 2026ko abenduak 17, 18:30, Kutxa Fundazioa Kubo

Los Encuentros de Pamplona en el contexto de la Sala de Cultura de la Caja de Ahorros de Navarra (CAN) testuinguruan aurkezpena, Javier Baldarekin eta Encuentros 72, Pamplona filmaren proiektzioa,

José Antonio Sistiaga, 1972. 51' — 16 mm [transferra digitalean].

© J.A. Sistiaga, VEGAP, Donostia, 2026

Gaztelaniaz

Sarrera doan, aurretik webgunearen bidez izena emanda

Informazioa

T. (+34) 943 251 939

E. hezkuntza_kubo@kutxafundazioa.eus

Erreserbak: www.kutxafundazioa.eus

Ordutegia

Asteartetik igandera

12:00 – 14:00

16:00 – 20:00

Sarrera
doan
